

maanden doorzeuren en zo gebeurde het dat ik langzamerhand mijn beeld van de srvu bijstelde. In mijn tweede studiejaar was ik zelf bestuurslid.

26 Iedere srvu'er is op zijn manier een buitenbeentje. Er is geen dominante levensstijl of gedragscode. Integendeel, anders zijn is leuk en verschillen worden gecultiveerd. Van republikein tot monarchist, van sp tot d66, van kerkganger tot atheïst en van yup tot kraker; ze zijn er allemaal. Toch is de srvu geen willekeurig samenraapsel van mensen. De overeenkomsten liggen op een ander vlak. Denk aan politieke interesse en betrokkenheid, soms een voorliefde voor actievoeren en het verlangen om iets 'goeds' te doen. srvu'ers zijn ook vaak enigszins recalcitrant, anti-autoritair en bovenal eigenwijs; discussiëren is een sport en meningsverschillen worden gekoesterd. Maar wie denkt te weten wat goed is voor 'de student', terwijl een groot deel van de studenten de srvu niet kent, laat staan geïnteresseerd is in de werkzaamheden, moet wel overtuigd zijn van zichzelf. Van oudsher zijn er binnen de studentenvakbond twee groepen: de *fundi's* en de *realo's*. Dit is authentiek vakbondsjargon en vergt enige toelichting. Ik waag me niet aan een betere definitie dan deze: 'Een Fundi laat zich het best omschrijven als een star persoon met een zekere neiging tot complot-denken, vast in de principes en over het algemeen van het politiek correcte soort en geneigd tot harde actie. Een Realo is een opportunist met een voorliefde voor structuur, heeft een aanleg om tegen de macht aan te schurken en om niet al te snel in actie te komen.'⁶ De scheidslijn tussen de twee groepen is diffuus en niet iedereen is makkelijk in te delen, maar met name wanneer zich de vraag aandient of er actie gevoerd moet worden en zo ja, wat voor actie, worden de verhoudingen duidelijk. De fundi is altijd links-er en denkt al snel aan demonstraties en bezettingen. De realo legt liever eerst het hele diplomatieke traject af en ziet doorgaans meer in de handtekeningenactie.

Soms viel me op dat een srvu'er die tijdens een vergadering blaakte van zelfvertrouwen, ineens werd bevangen door verlegenheid wanneer er een persoonlijker gesprek dreigde te ontstaan. En van sommige srvu'ers vroeg ik me af of er leven was buiten de srvu. Dit is geen algemeen kenmerk van de srvu'er, maar bij ledenvergaderingen van de Landelijke Studentenvakbond (lsvb; een federatieve organisatie die wordt gevormd door de plaatselijke bonden zoals srvu) bekroop